

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **Č. p., a. s.**, zast. JUDr. Marinou Machytkovou, advokátkou se sídlem v Praze, Dlouhá 16, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Praha**, Washingtonova 11, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2005, č. j. 9 Ca 19/2004 – 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobkyně domáhala zrušení výše citovaného rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci soudu k dalšímu řízení. Napadeným rozsudkem Městský soud v Praze zamítl žalobu žalobkyně, kterou žádala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2003, zn. 2557/03-21. Tímto rozhodnutím zamítnul žalovaný odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru č. 86/2002 Celního úřadu Mělník ze dne 11. 11. 2002. Tím byl žalobkyni vyměřen celní dluh ve výši 70 186 Kč (z toho výše cla 14 185 Kč a výše daně z přidané hodnoty 56 011 Kč).

Celní dluh byl vyměřen v řízení, kdy 23. 10. 2000 na návrh hlavního povinného (žalobkyně) propustil Celní úřad Mělník do režimu tranzitu 433 kartonů bund z chemických

vláken a současně stanovil lhůtu pro dodání zboží celnímu úřadu určení (Celnímu úřadu Praha – Žižkov) do 27. 10. 2002. Následným šetřením Celní úřad Mělník zjistil, že žalobkyně nedodala zboží v nezměněném stavu spolu s doklady propuštěné do režimu tranzitu celnímu úřadu určení, a když dospěl po ukončení šetření k závěru, že žalobkyně jako hlavní povinný nedodržela povinnost jí stanovenou při propuštění zboží do režimu tranzitu, vydala předmětný platební výměr.

Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítnul. Ve svém rozhodnutí zrekapituloval skutkový stav a předcházející řízení a poukázal zejména na to, že žalobkyně porušila ustanovení celního zákona a režim tranzitu, proto jí byl celní dluh vyměřen.

Ve své žalobě proti rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobkyně vnesla námitky proti postupu celního úřadu, kde viděla pochybení na jeho straně v průběhu propouštění zboží do režimu národního tranzitu, dále namítala porušení ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále „daňový řád“) (zejména použití pojmu vyměření „pohledávky celního dluhu“ ve výroku platebního výměru), dále namítala zahájení celního řízení a vyměření cla a daně nepříslušným celním úřadem, nezjištění úplného skutkového stavu a chybné posouzení důkazů v řízení a že se v odůvodnění svého rozhodnutí o odvolání nevypořádal žalovaný se všemi odvolacími důvody. Dále namítala, že žalovaný propustil do oběhu neexistující zboží a v předmětném rozhodnutí neuvedl správně jeho název. Namítla také porušení ustanovení § 23 daňového řádu proto, že jí nebylo umožněno nahlédnout do spisu dne 12. a 13. 1. 2004, ale až dne 14. 1. 2004. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a vady řízení.

Rozsudkem ze dne 14. 9. 2005, č. j. 9 Ca 19/2004 - 49 Městský soud v Praze (dále „městský soud“) žalobu zamítnul. V odůvodnění shrnul námitky žalobkyně, vyjádření žalovaného, důvody repliky žalobkyně a k zamítnutí žaloby uvedl mj. následující zjištění a právní odůvodnění:

Námítku žalobkyně o porušení § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu odmítl s tím, že předmětný platební výměr označení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, obsahuje. Nad rámec městský soud uvedl i obecné právní posouzení, na základě jakých nedostatků a jaké jejich intenzity se považuje rozhodnutí za nicotné podle stávající judikatury.

Námítku k označení nedoplatku pojmem „pohledávka celního dluhu“ odmítl jako irelevantní s odkazem na úplné a dostatečně srozumitelné stanovení povinností vyplývajících z napadeného platebního výměru.

K oprávněnosti Celního úřadu Mělník vydat platební výměr soud konstatoval, že tento celní úřad po jednání dne 30. 10. 2002 zjistil s konečnou platností jako první, že byly stěžovatelkou porušeny povinnosti, která má jako hlavní povinný v režimu tranzitu a že tu jsou důvody pro vyměření cla a daně.

Městský soud poukázal na to, že ve spise figurují dvě tranzitní celní prohlášení s totožným číselným označením, které se liší označením zboží – v jednom případě je zboží označeno jako bundy z chemických vláken a v druhém jako fólie z plastů.

Ve spise je dále založen protokol o jednání na Celním úřadě Mělník ze dne 30. 10. 2002. Předmětem jednání bylo vyměření celního dluhu a daně z přidané hodnoty

za 433 kartonů bund z chemických vláken. Celní úřad prověřoval, jakým způsobem zajistila žalobkyně splnění svých povinností dodat zboží v určené lhůtě a nezměněném stavu, s neporušenou celní uzávěrou a připojenými doklady celnímu úřadu určení. Žalobkyně uvedla mj., že není vyloučeno, že k pozměňování dokladů docházelo na celní správě nebo s vědomím celní správy a že ze strany celního orgánu nebyl zájem, aby bylo zboží předkládáno ke kontrole. O nezákonném jednání nevěděla a proto nemohla přijmout relevantní opatření. Závěrem ústního jednání citovaného dne Celní úřad Mělník konstatoval porušení ustanovení § 140 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, v platném znění (dále „celní zákon“) a konstatoval vznik celního dluhu, který byl následně vyměřen.

Podstatou věci je zjištěný rozpor mezi zbožím propuštěným do režimu tranzit a zbožím, které bylo dodáno celnímu úřadu určení a následně propuštěno do režimu volného oběhu. Zboží, které bylo propuštěno do režimu tranzit, měl podle podmínek stanovených celním úřadem podle celního zákona, dodat hlavní povinný (žalobkyně) celnímu úřadu určení. Zboží mělo být v nezměněném stavu, s neporušenou celní závěrou, s připojenými, nezměněnými doklady dodáno celnímu úřadu určení. To bylo povinností žalobkyně a ta to daným způsobem neučinila. Tím porušila ustanovení celního zákona o zjednodušeném postupu při dovozu zboží. Celní úřad kontrolovat v tomto řízení zboží mohl, ale nemusel. Nebyla to tedy jeho povinnost, ale jeho právo. Toto pravidlo vyplývá ze zákona a z charakteru předmětného řízení.

Odpovědnost žalobkyně byla založena na principu objektivní odpovědnosti, bez ohledu na zavinění, proto soud shledal její tvrzení, že platební výměr neměl být vůbec vydán, jako irelevantní.

Městský soud srovnal případ popisovaný v nálezu Ústavního soudu č. j. IV. ÚS 337/02 a argument provedený žalobkyní tímto poukazem odmítl. Také uvedl, že žalobkyně směřuje dvě rozdílná řízení u celního orgánu. V jednom případě se jednalo dle dokladů, jak je sama předložila, o proclení a zdanění bund z chemických vláken a v druhém případě o fólie z plastů. V jednom případě šlo o režim tranzitu a v druhém o propuštění do volného oběhu.

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v kasačním řízení namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem /ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s./, vady řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a nepřezkoumatelnost ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stížnostní body žalobkyně pak specifikuje následovně:

Nezákonnost má podle stěžovatelky spočívat v nesprávném posouzení právní úpravy rozhodnutí v celním řízení. Stěžovatel namítá, že podle Městského soudu v Praze platí s odkazem na ustanovení § 320 odst. 1 celního zákona pro řízení před celními úřady samostatné procesní předpisy, avšak pokud jde o rozhodnutí v celním řízení, jsou náležitosti tohoto rozhodnutí stanoveny v ustanovení § 104 celního zákona.

S tímto posouzením stěžovatelka nesouhlasí a tvrdí, že souhlasí sice s tím, že náležitosti rozhodnutí jsou v celním řízení upraveny v ust. § 104 celního zákona, avšak pro daný případ je toto ustanovení zcela neaplikovatelné. Namítá, že městský soud použil nesprávný právní předpis. Vydaným platebním výměrem nebylo žádné zboží propuštěno do žádného z celních režimů, byl řešen vzniklý celní dluh.

Podle stěžovatelky platební výměr v celním řízení je vydáván celními orgány za použití ust. § 320 podle § 32 daňového řádu. Tímto řádem se pak celé řízení řídí. Nelze tedy ukládat povinnost k peněžitému plnění podle § 140 odst. 2 celního zákona, které se týká povinností hlavního povinného vyplývajících z režimu tranzitu. Dále namítá užití pojmu „pohledávka“ namísto „nedoplatek“ a trvá na porušení ustanovení § 32 daňového řádu.

Další stížní námitkou je porušení § 320 odst. 2 celního zákona ve spojení s ust. § 32 odst. 2 písm. a) daňového řádu, které spočívá v tom, že platební výměr vydal místně nepřislušný celní orgán. Tím neobsahuje platební výměr současně i náležité označení správce daně, který platební výměr vydal. Tuto úvahu odůvodňuje tím, že prvním celním úřadem, který zjistil rozhodné skutečnosti daného případu, byl Celní úřad Praha V., a ne Celní úřad Mělník.

Stěžovatelka brojí i proti rozhodnutí soudu o zjištění skutkového stavu a hodnocení zjištěných skutečností ve vzájemných souvislostech. Namítá porušení svých interních předpisů samotným celním orgánem a to, že soud nesprávně posoudil potřebu aplikace ustanovení § 241 celního zákona a měl přihlídnout k ustanovení, jež má zmírnit tvrdost celního zákona.

Dále vytýká stěžovatelka městskému soudu nesprávné rozhodnutí o námitce týkající se vyměření cla za neexistující zboží a nepřevedení uhrazeného celního dluhu na celní dluh vyměřený za zboží skutečně dopraveného. Podle stěžovatelky měl celní orgán vyslovit neplatnost rozhodnutí, kterým bylo do oběhu propuštěno neexistující zboží, ex offio, a to ihned po zjištění této skutečnosti. Uhrazený celní dluh z tohoto rozhodnutí měl převést prostřednictvím výkonu rozhodnutí na celní dluh vzniklý u skutečně dopravovaného zboží a pak doměřovat pouze vzniklý rozdíl. Opětovně poukázala na náleze Ústavního soudu č. j. IV. ÚS 337/02.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil a k náležitostem celního prohlášení v celním řízení uvedl, že jeho formu, obsah a náležitosti v souladu s ust. § 105 odst. 5 celního zákona stanoví ministerstvo vyhláškou. Podle citovaného ustanovení lze účinně podat písemné celní prohlášení při dovozu, vývozu a tranzitu pouze na tiskopise schváleném ministerstvem.

Podle ust. § 104 odst. 2 celního zákona neobsahuje rozhodnutí, kterým se propouští zboží do navrženého režimu, odůvodnění a poučení o oprávněném prostředku. Podle odst. 4 téhož ustanovení se obsah prohlášení a skutečnosti, podle nichž se zboží propustí, stávají součástí rozhodnutí.

Podle § 32 vyhlášky Ministerstva financí č. 135/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení celního zákona, ve znění ke dni 30. 6. 2002, se podává celní prohlášení na tiskopise Jednotná celní deklarace, jejíž vzor a uvádění údajů v ní jsou uvedeny v příloze vyhlášky. Žalovaný pak odkazuje na spis a řádně vydané rozhodnutí a k oprávněnosti Celního úřadu Mělník k vydání platebního výměru udává, že z protokolu ze dne 30. 10. 2002 vyplývá, že zjistil rozhodné skutečnosti vedoucí k vyměření cla jako první. Pátrací dopis a odpověď na něj přitom byly jen jedním z podkladů k vyměření celního dluhu.

Upozornil dále na porušení povinností stěžovatele podle ust. § 140 odst. 2 celního zákona, na základě čehož mu vznikl celní dluh podle ust. § 241 odst. 1 písm. a) celního zákona nesplněním povinností vyplývajících z režimu, do nějž bylo zboží propuštěno. Podle

žalovaného obsahuje platební výměr veškeré náležitosti dle zákona a uvedení pojmu „pohledávka celního dluhu“ považuje v daném sporu za irelevantní.

K řádnému zjištění skutečného stavu věci uvádí, že v souladu s povolením o zjednodušeném postupu nejsou celní orgány povinny kontrolovat zboží a to je propouštěno do navrženého režimu na základě údajů deklarovaných v celním prohlášení. K ustanovení § 241a písm. b) celního zákona sděluje, že celní dluh váznoucí na zboží vznikl nepochybně, a to dle ust. § 241 odst. 1 písm. a) celního zákona nedodržením podmínek stanovených pro režim tranzit. Tím, kdo měl tyto podmínky plnit, byl stěžovatel. Skutečnost, že pod stejným číslem jednacím, bylo do režimu volného oběhu propuštěno jiné zboží, je zcela nepodstatná. Propouštění zboží do režimu volného oběhu je již jiné řízení, zpravidla vedené s jinými osobami a je zcela závislé na vůli toho, kdo je oprávněn předložit zboží spolu s doklady. V daném případě byly splněny podmínky stanovené zákonem, zboží bylo propuštěno a nejedná se tedy o dvakrát vyměřený celní dluh, ale o celní dluh vyměřený za zboží, které bylo propuštěno do režimu tranzitu a nedodáno celnímu úřadu určení a celní dluh vyměřený za zboží, které bylo v souladu s celními předpisy propuštěno do režimu volného oběhu.

Odpovědnost stěžovatele za porušení ustanovení § 140 celního zákona je založena na principu objektivní odpovědnosti, bez ohledu na zavinění, ať již úmyslu nebo nedbalosti. Tu lze vztáhnout pouze na osoby fyzické, tudíž se dle názoru žalovaného nemůže v případě stěžovatele, který je osobou právnickou, jednat o nedbalostní jednání.

K argumentaci nálezem Ústavního soudu podotknul že jde o zcela odlišnou věc a nelze jej na daný případ aplikovat.

Nejvyšší správní soud zjistil ze spisového materiálu, který mu byl s kasační stížností předložen, že stěžovatelka navrhla dne 23. 10. 2000 Celnímu úřadu Mělník propuštění 433 kartonů bund z chemických vláken do režimu tranzitu. Celní úřad stanovil stěžovatelce lhůtu pro dodání zboží celnímu úřadu určení (Celnímu úřadu Praha – Žižkov) do 27. 10. 2000. Režim tranzitu byl dne 26. 10. 2000 ukončen Celním úřadem Praha IV. Zboží bylo propuštěno do volného oběhu.

Následným šetřením celní úřad zjistil, že stěžovatelka nedodala zboží v nezměněném stavu spolu s doklady celnímu úřadu určení a že do volného oběhu bylo propuštěno jiné zboží, než které bylo propuštěno do režimu tranzitu. Bylo zjištěno, že doklady, včetně tranzitního celního prohlášení, podpisů celních deklarantek a razítek byly zfalšovány. Stěžovatelka tvrdila, že se tak stalo bez jejího vědomí. Dne 27. 3. 2002 bylo vydáno rozhodnutí o celním deliktu.

Ve spise je dále založen protokol o jednání na Celním úřadě Mělník ze dne 30. 10. 2002. Předmětem jednání bylo vyměření celního dluhu za 433 kartonů bund z chemických vláken. Celní úřad prověřoval, jakým způsobem zajistila žalobkyně splnění svých povinností dodat zboží v určené lhůtě a nezměněném stavu, s neporušenou celní uzávěrou a připojenými doklady celnímu úřadu určení.

Když dospěl celní orgán k závěru, že žalobkyně jako hlavní povinný nedodržela povinnost jí stanovenou při propuštění zboží do režimu tranzitu, vydal dne 11. 11. 2002 předmětný platební výměr.

Kasační stížnost byla podána stěžovatelkou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem a dále podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu vad řízení. Stěžovatelka formálně dále namítá také nepřezkoumatelnost rozhodnutí dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Postup subjektu při dovozu zboží upravuje celní zákon. V době, kdy bylo celní řízení stěžovatelkou zahájeno podáním celního prohlášení, platil celní zákon ve znění účinném do 31. 12. 2001. V době vydání předmětného platebního výměru platil celní zákon ve znění účinném do 30. 9. 2003. Přečodné ustanovení zákona č. 1/2002 Sb., kterým se k datu 1. 7. 2002 měnil celní zákon, ve svém čl. II bodě 5. určil, že řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle tohoto zákona s výjimkou řízení o celních deliktech, která se dokončí podle dosavadních předpisů.

Režim tranzitu upravuje ustanovení § 139 a násl. celního zákona. Tranzitem se podle ust. § 139 odst. 1 rozumí režim, kterému podléhá zboží dopravované pod celním dohledem od jednoho celního úřadu k celnímu úřadu druhému.

Podle ustanovení § 140 odst. 1 celního zákona se v režimu tranzitu deklarant nazývá hlavním povinným. Ten je celnímu úřadu odpovědný za splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu; zejména je povinen zajistit, aby zboží bylo za podmínek stanovených celním úřadem odesláno dopraveno ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu, s neporušenou celní závěrou a s připojenými doklady (§ 140 odst. 2).

Dopravce nebo příjemce zboží, který si je vědom nebo si má být vědom, že hlavní povinný nesplnil povinnosti vyplývající z režimu tranzitu a že zboží podléhá celnímu dohledu v režimu tranzitu, je povinen zajistit, aby zboží bylo za podmínek stanovených celním úřadem odesláno dopraveno celnímu úřadu určení v nezměněném stavu, s neporušenou celní závěrou a s připojenými doklady (§ 140 odst. 3).

Podle ustanovení § 141 celního zákona se podává u celního úřadu odesláno celní prohlášení na propuštění zboží v tranzitu na tiskopise vydaném nebo schváleném ministerstvem, pokud nestanoví mezinárodní smlouva nebo celní zákon jinak. Celní úřad odesláno rozhodne, zda a za jakých podmínek propustí zboží a jak má být zajištěna jeho totožnost.

Vznik celního dluhu upravuje ust. § 238 a násl. celního zákona. Celní dluh vzniká propuštěním zboží podléhajícího dovoznímu clu do volného oběhu či propuštěním zboží podléhajícího dovoznímu clu do režimu dočasněho použití s částečným osvobozením od dovozního cla (§ 238 odst. 1 celního zákona). Dále vzniká nezákonným dovozem zboží podléhajícího dovoznímu clu do tuzemska nebo nezákonným dovozem zboží umístěného do svobodného celního pásma nebo svobodného celního skladu do jiné části území České republiky (§ 239 odst. 1 celního zákona). Celní dluh vzniká také při dovozu zboží podléhajícího dovoznímu clu vzniká jeho nezákonným odnětím celnímu dohledu (§ 240 odst. 1 celního zákona).

Dle ust. § 241 vzniká celní dluh v jiných případech, než jsou uvedeny v ust. § 240, nemají-li nedostatky zásadní vliv na správné provádění příslušného režimu, při dovozu zboží podléhajícího clu nesplněním některé povinnosti vyplývající z dočasněho uskladnění zboží, které podléhá dovoznímu clu, nebo z režimu, do něhož bylo toto zboží propuštěno anebo

nedodržením podmínek stanovených pro propuštění zboží do příslušného režimu nebo pro propuštění zboží s úplným nebo částečným osvobozením od dovozního cla v důsledku jeho konečného použití.

Celní dluh vzniká buď v okamžiku, kdy povinnost, jejímž nesplněním celní dluh vzniká, přestává být plněna nebo v okamžiku, kdy je zboží propuštěno do příslušného režimu, zjistí-li se dodatečně, že podmínky stanovené pro propuštění do tohoto režimu nebo pro úplné nebo částečné osvobození od dovozního cla v důsledku konečného použití zboží nebyly ve skutečnosti splněny. Dlužníkem je ten, kdo má plnit povinnosti vyplývající z dočasného uskladnění zboží podléhajícího dovoznímu clu nebo povinnosti stanovené pro použití režimu, do něhož bylo toto zboží propuštěno anebo má plnit podmínky stanovené při propuštění tohoto zboží do příslušného režimu.

Ustanovením § 320 zákonodárce vymezil pravidlo, ve kterých případech se pro řízení před celními orgány použijí obecné předpisy o správě daní a poplatků.

Podle ust. § 320 odst. 2 je v případech, kdy vznikl-li celní dluh podle § 239 až § 242, místně příslušným k vyměření cla celní úřad, který rozhodne skutečnosti zjistil jako první.

Základní náležitosti rozhodnutí v celním řízení upravuje ust. § 104 celního zákona. Vyjmenovává je následovně: označení celního úřadu, který rozhodnutí vydal; evidenční číslo rozhodnutí, datum přijetí celního prohlášení, datum vydání rozhodnutí; přesné označení deklaranta; název zboží; podpoložka celního sazebníku a celní sazba zboží; částka cla, daně a poplatku a číslo účtu příslušné banky, na něž má být tato částka zaplacená; vlastnoruční podpis pověřeného zaměstnance celního úřadu s uvedením jména, příjmení a funkce a otisk služebního razítka; v případech, kdy je rozhodnutí vydáno prostřednictvím zařízení pro zpracování a přenos údajů na nosičích informací, jsou vlastnoruční podpis a otisk služebního razítka nahrazeny kódem. V odstavci 2 téhož ustanovení vymezuje, že rozhodnutí v celním řízení, kterým se zboží propouští do navrženého režimu neobsahuje odůvodnění a poučení o opravném prostředku.

Městský soud se vypořádal řádně se stěžovatelčinou námitkou nezákonnosti spočívající v tvrzeném porušení ust. § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu a neshledal ji důvodnou. Předmětné rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené zákonem a soud správně aplikoval ust. § 32 daňového řádu. Z rozhodnutí jasně vyplývá, jaké povinnosti byly stěžovatelce jako hlavní povinné stanoveny a z jakého důvodu. Ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu stanoví, že rozhodnutí musí obsahovat výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, také částku a číslo účtu příslušné banky, na něž má být částka zaplacená. Platební výměr č. 86/2002 ze dne 11. 11. 2002 zn. 9301/02-01 obsahuje údaje, jaké zboží a na základě jakého celního prohlášení bylo propuštěno do režimu tranzitu, jaká povinnost na základě toho vznikla, že byla porušena, a to vše s odkazem na příslušná ustanovení zákona. Ve výroku stanovil Celní úřad Mělník výši celního dluhu s uvedením splatnosti, čísla účtu, uvedení názvu banky a platebních symbolů. Rozhodnutí řádně odůvodnil, uvedl způsob výpočtu cla a daně a uvedl poučení. V jednotlivých částech rozhodnutí je uvedeno, podle kterých konkrétních právních předpisů celní úřad postupoval. Následně jej opatřil doložkou právní moci a vykonatelnosti. Z předloženého platebního výměru vyplývá, že obsahuje veškeré náležitosti, které na něj příslušné právní předpisy kladou a je dostatečně srozumitelný. O jeho existenci, platnosti i zákonnosti tedy nemůže být pochyb.

K oprávněnosti správce daně nadepsaného v citovaném platebním výměru Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud shledal správně nedůvodnou námitku o neuvedení správce daně oprávněného k vydání platebního výměru. Toto uvedení je jeho základní náležitostí a v platebním výměru řádně uveden je. To, že se stěžovatelka domnívá, že správně na výměru měl být uveden Celní úřad Praha V., neopírá dostatečně o řádné argumenty. Místní příslušnost celního úřadu je dána dle ust. § 10 celního zákona, který odkazuje na přílohu k celnímu zákonu a zde je stanovena působnost územních obvodů. Na tranzitním celním prohlášení je uveden celní úřad, který přijal toto prohlášení, jako Celní úřad Mělník. Z protokolu o ústním jednání, který tento úřad provedl, vyplynul již při jednání závěr, že bude vyměřen celní dluh. O tom byla podle protokolu při jednání stěžovatelka vyrozuměna. Žádnou námitku místní nepřislušnosti nevznesla. Příslušnost mělnického celního úřadu vyplývá ze zákona a odpovídá provedenému řízení. Celní zákon ve znění účinném od 1. 7. 2002, které byl povinen na řízení probíhající po 1. 7. 2002 žalovaný aplikovat, včlenil do ust. § 320 odstavec druhý, podle něž je v případě vzniku celního dluhu podle ust. § 239 až § 242 celního zákona místně příslušným k vyměření cla ten celní úřad, který rozhodné skutečnosti zjistil jako první. Ke úplnému a nepochybnému zjištění dospěl jako první právě Celní úřad Mělník.

Třetí námitkou, kterou vznesla stěžovatelka v kasačním řízení, je ta, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav a že nebyly hodnoceny zjištěné skutečnosti ve vzájemných souvislostech. Tu soud zamítnul s odkazem zejména na porušení povinností stěžovatelkou a na řízení, které proběhlo v souladu se zákonnými požadavky. Z provedeného řízení a předložených písemností vyplynulo, že stěžovatelka nedodržela příkazy dané jí při dovozu zboží a jeho propuštění do tranzitního režimu, které jí uložil podle zákona celní úřad. Zboží (bundy z chemických vláken), které bylo propuštěno do režimu tranzitu k přepravě z přístavu a Celního úřadu v Mělníku do Prahy – Žižkova tamějšímu celnímu úřadu, dle dokladů nedovezla, či dopravu nezajistila, a tím se dopustila porušení celního zákona a celního deliktu dle ust. § 289 celního zákona. Tento delikt byl celními orgány zjištěn, proběhlo příslušné řízení a nato byla delikventka (stěžovatelka) sankcionována. Řízení o celním deliktu proběhlo u Celního úřadu Praha V., a to v souladu s ust. § 304 celního zákona, jež stanovuje místní příslušnost k projednání celnímu deliktu tomu celnímu úřadu, v jehož obvodu má příslušná osoba sídlo nebo bydliště.

Dne 23. 10. 2000 předložila stěžovatelka Celnímu úřadu Mělník tranzitní celní prohlášení ke 433 kartonům bund z chemických vláken. Celní úřad prohlášení přijal, přidělil mu číslo a zboží do navrženého režimu propustil. To se stalo ještě před vypravením zboží do celního úřadu určení (tj. Praha - Žižkov) z areálu stěžovatelky v M., jak vyplývá z výpovědí bývalých zaměstnanců stěžovatelky. Lhůta pro dodání celnímu úřadu určení byla stanovena nejpozději na den 27. 10. 2000. Celním úřadem Praha IV. bylo tranzitnímu prohlášení přiděleno evidenční číslo a dne 31. 10. 2000 toto elektronické vyřízení zaznamenal Celní úřad Mělník na dílu 1 tranzitního celního prohlášení. V průběhu roku 2001 vznikly u Celního úřadu Mělník pochybnosti o řádném dodání zboží celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a s připojenými doklady. Proto zahájil Celní úřad Mělník řízení, v jehož rámci prověřoval své pochybnosti a předešlé řízení. Zjistil, že celnímu úřadu určení v Praze byly předloženy úplně jiné doklady, než se kterými bylo vypraveno zboží k proclení. Bylo zjištěno, že doklady byly zfalšovány, protože odpovídalo číslo prohlášení, počet zboží, avšak jiný byl jeho název a dále byly zfalšovány razítka a podpisy.

Postupně Celní úřad Mělník shromáždil veškeré zjištěné skutečnosti a důkazy a na tomto základě proběhlo se stěžovatelkou jednání dne 30. 10. 2002. Výsledkem jednání

bylo vyměření celního dluhu a daně z přidané hodnoty, protože se prokázalo, že stěžovatelka své povinnosti porušila. Odpovědnost za toto jednání jí stanoví celní zákon, včetně následků porušení povinností.

Ze strany celního úřadu nedošlo k pochybení, když na základě předložených dokladů vyměřil clo a daň u zboží označeného jako fólie z plastů při jeho propuštění do volného oběhu. Šlo o jiné řízení, o jiné zboží a o jiný režim. Celní řízení bylo zahájeno na základě celního prohlášení. Jeho podání je považováno za projev vůle deklaranta navrhnout předmětné zboží k propuštění do příslušného režimu. Podáním tohoto celního prohlášení potvrzuje deklarant správnost údajů v něm obsažených, pravost dokladů, kterými je doloženo a zavazuje se k plnění povinností vyplývajících z propuštění zboží do navrženého režimu (ust. § 105 odst. 4 celního zákona). Zákon nedává celnímu úřadu povinnost kontrolovat zboží, které je v prohlášení uvedeno, jde pouze o možnost, kterou celní orgán využije dle svého uvážení. Z předloženého spisového materiálu nevyplývá, že by celní prohlášení bylo zrušeno nebo opraveno nebo že by o to celní deklarant žádal. Po propuštění zboží do navrženého režimu nemůže být prohlášení zrušeno, s výjimkami stanovenými v ust. § 111 celního zákona. Podle ust. § 101 odst. 1 celního zákona účinného do 31. 12. 2001 veškeré zboží, které mělo být propuštěno do navrženého režimu nebo pro které měl být režim ukončen, muselo být uvedeno v celním prohlášení podávaném za tímto účelem.

Poukaz stěžovatelky na náleží Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2003, sp.zn. IV. ÚS 337/02 je nepřijatelný z tohoto důvodu, že se jednalo o jinou věc. Hlavním povinným v tomto případě byl určen celním orgánem řidič a jemu byly doměřeny cla a daně.

V celním řízení bylo prokazatelně zjištěno, že stěžovatelka porušila své povinnosti uložené zákonem a celním úřadem dodat zboží do celního úřadu určené v určené lhůtě a nezměněném stavu, s neporušenou celní závěrou a připojenými doklady. S porušením této povinnosti spojuje celní zákon povinnost uhradit clo a daň z přidané hodnoty. To stěžovatelce celní úřad předmětným platebním výměrem uložil, a to zákonným způsobem.

Nejvyšší správní soud se s důvody uvedenými v kasační stížnosti neztotožnil a jako nedůvodnou ji v souladu s výše uvedeným zamítnul.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, resp. mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu